

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/67/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6813204144
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Križanová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6813204144.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a sudcov JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miriam Boborovej Sninskej, v právnej veci žalobcu Revúcka rozvojová, a.s., so sídlom Muránska 1337/16, 050 01 Revúca, IČO: 36 622 699, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Dianiškom, so sídlom Slnecná 42, 974 04 Banská Bystrica, proti žalovanému Nemocnica s poliklinikou, n.o. Revúca, , Litovelská 25, 050 01 Revúca, IČO: 45 736 324, zastúpenému advokátom JUDr. Pavlom Halajom, so sídlom Námestie slobody č. 2, 050 01 Revúca, o zaplatenie 15.263,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Revúca, č.k. 8Cb/9/2013-390 zo dňa 20. októbra 2015 takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Revúca, č.k. 8Cb/9/2013-390 zo dňa 20. októbra 2015 potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal po čiastočnom späťvzatií žaloby zaplatenia sumy 15.263,68 Eur s príslušenstvom z titulu úhrady nájomného. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Súd konštatoval, že žalovaný je právnym nástupcom Revúckej medicínsko - humanitnej n.o., IČO: 37 954 032, z ktorej štatútu vyplýva, že štatutárnym orgánom je riaditeľ, ktorý rozhoduje o všetkých záležitostiach neziskovej organizácie, ak nie sú zákonom, zakladacou listinou alebo štatútom vyhradené do pôsobnosti iných orgánov. Súd uviedol, že od 21.1.2004 do 13.4.2010 bol riaditeľom Revúckej medicínsko - humanitnej n.o., W.. C. V., ktorý bol odvolaný z funkcie riaditeľa a poverená touto funkciou bola W.. K. G.. Zmena zápisu štatutárneho orgánu bola v registri neziskových organizácii vykonaná dňa 26.4.2010. Pretože v období od 8.1.2004 do 14.12.2009 v mene spoločnosti žalobcu mohli konať vždy najmenej dvaja členovia predstavenstva a za spoločnosť sa podpisovalo tak, že k obchodnému menu spoločnosti sa pripojil podpis predsedu a podpredsedu predstavenstva. Od 15.2.2009 doposiaľ v mene spoločnosti rokuje a podpisuje vždy samostatne predseda predstavenstva spoločnosti.

3. Súd konštatoval, že žalobca uzavrel dňa 2.8.2005 s Revúckou medicínsko-humanitnou n.o. nájomnú zmluvu č. 03/2005, predmetom ktorej bol nájom jedného kusa biochemického analyzátora Q. W. XXX, výrobné číslo XXXXXX, stôl k analyzátoru manual box oper, manual metod W., U. reference card, guide short integra, PC zostava integra a monitor LCD G. na dobu neurčitú, pričom na zmluve je za žalobcu podpísaný W.. V. T. a za Revúcku medicínsko-humanitnú n.o. W.. C. V.. Nájomná zmluva bola menená dodatkami zo dňa 2.1.2009 a 14.9.2009, ktoré boli podpísané tými istými osobami, ako nájomná zmluva.

4. Zároveň okresný súd zistil, že dňa 2.1.2006 uzavrel žalobca s Revúckou medicínsko-humanitnou n.o. nájomnú zmluvu č. 06/2006, predmetom ktorej bol nájom jedného kusa ultrasonograf J. Pro-digitálny

celotelový USG systém s architektúrou P., výrobné číslo XXXXX K. s príslušenstvom na dobu neurčitú, pričom na zmluve je za žalobcu podpísaný W.. C. V. a za Revúcku medicínsko-humanitnú n.o. v zastúpení W.. K. G.. Nájomná zmluva bola menená dodatkami zo dňa 2.1.2009 a 14.9.2009, ktoré za žalobcu podpísal W.. V. T. a za Revúcku medicínsko-humanitnú n.o. W.. C. V..

5. Zo zápisníc z rokovaní, na ktorých bolo dohodnuté uzatvorenie uvedených zmlúv a ich dodatkov sa zúčastnili W.. V. T., W.. C. V. a C.. I. V.. Zároveň okresný súd zistil z nájomnej zmluvy č. NZ 01-05-2005, že táto bola uzavretá dňa 25.5.2005 medzi prenajímateľom - Revúckou medicínsko-humanitnou n.o. a nájomcom Revomed, s.r.o., IČO: 36 017 736, predmetom ktorej bol prenájom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX pre katastrálne územie O., pričom išlo o priestory vymedzené na prevádzku lekárne a tieto nebytové priestory mali byť podľa zmluvy využívané na účel prevádzkovania neštátneho zdravotníckeho zariadenia v odbore lekárstvo - lekárne. Za prenajímateľa zmluvu podpísal W.. C. V. a za nájomcu G.. R. T.. Zároveň zo zmluvy o poskytnutí finančného daru zo dňa 25.5.2005 okresný súd zistil, že táto bola uzavretá medzi darcom - Revomed s.r.o., IČO: 36 017 736 a obdarovaným - žalobcom, pričom podľa zmluvy darca je poskytovateľom lekárskej starostlivosti vo verejnej lekární U svätého Patrika, Litovelská 25, Revúca a obdarovaný je zakladateľom Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o., v ktorej areáli darca poskytuje lekárenskú starostlivosť. Vzhľadom na skutočnosť, že darca sa chcel finančne podieľať na podpore aktivít Revúckej medicínsko-humanitnej, n.o., na tento účel sa darca zaviazal prispieť sponzorským darom. Zmluvou darca daroval obdarovanému finančný dar vo výške 3.000.000,- Sk, obdarovaný dar prijal.

6. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie nájomného, ktoré vyfakturoval právnomu predchodcovi žalovaného faktúrami bližšie špecifikovanými v žalobe v sume 15.778,-Eur, pričom po čiastočnom späťvzati žaloby obmedzil žalobu na sumu 15.263,68 Eur.

7. Okresný súd zároveň konštatoval, že rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 7T/59/2012 zo dňa 22.10.2014, právoplatným dňa 25.02.2015, súd rozhodol, že W.. C. V., nar. XX.XX.XXXX je vinný, že po tom, ako dňa 25.05.2005 v Revúcej v postavení riaditeľa Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca, IČO: 37 954 032 (nemocnice v Revúcej) uzavrel so spoločnosťou Revomed s.r.o. Nové Mesto nad Váhom, IČO: 36 017 736 v zastúpení konateľom G.. R. T. nájomnú zmluvu č. NZ 01-05-2005, kde v článku VI. tejto zmluvy sa nájomca - spoločnosť Revomed s.r.o. Nové Mesto nad Váhom zaviazala prostredníctvom Revúckej rozvojovej a.s. Revúca, IČO: 36 622 699 poskytnúť prenajímateľovi - nemocnici na základe osobitnej zmluvy sponzorský dar vo výške 3 000 000,- Sk (99 581,76 Eur), v nadväznosti na to ešte toho istého dňa uzavrel ako štatutárny zástupca spoločnosti Revúcka rozvojová a.s. Revúca so spoločnosťou Revomed s.r.o. Nové Mesto nad Váhom zmluvu o poskytnutí finančného daru, na základe ktorej spoločnosť Revomed s.r.o. Nové Mesto nad Váhom darovala spoločnosti Revúcka rozvojová a.s. Revúca sponzorský finančný dar vo výške 3 000 000,- Sk (99 581,76 Eur), ktorý v zmysle článku II. tejto zmluvy bola povinná Revúcka rozvojová a.s. Revúca použiť na obstaranie diagnostických prístrojov pre Revúcku medicínsko - humanitnú n.o. Revúca (nemocnicu v Revúcej), pričom na základe týchto dvoch zmlúv ako štatutárny zástupca spoločnosti Revúcka rozvojová a.s. Revúca v období od 25.5.2005 do 31.12.2005 zakúpil tri diagnostické prístroje, a to

- mesiaci jún 2005 od spoločnosti Ekona s.r.o. Žilina ergometrický komplet s príslušenstvom v hodnote 487 226,- Sk (16 172,94 Eur), kde kúpna cena bola uhradená do 31.12.2005, pričom dňa 02.08.2005 spoločnosť Revúcka rozvojová a.s. Revúca takto zakúpený diagnostický prístroj prenajala na základe nájomnej zmluvy č. 1/2005 Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) za mesačné nájomné vo výške 7623,- (253,03 Eur), pričom Revúcka medicínsko - humanitná n.o. Revúca (nemocnica v Revúcej) za obdobie prenájmu od mesiaca august 2005 do mesiaca december 2009 uhradila Revúckej rozvojovej a.s. Revúca sumu v celkovej výške 11 639,75 Eur,
- v mesiaci júl 2005 od spoločnosti Intes Poprad s.r.o. Poprad biochemický analyzátor Q. W. XXX G., výrobné číslo XXXXXX s príslušenstvom v hodnote 2 452 828,30 Sk (81 418,98 Eur), z ktorej v roku 2005 bola uhradená časť kúpnej ceny vo výške 510 986,- Sk (16 961,63 Eur), pričom dňa 02.08.2005 spoločnosť Revúcka rozvojová a.s. Revúca takto zakúpený diagnostický prístroj prenajala na základe nájomnej zmluvy č. 3/2005 Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) za mesačné nájomné vo výške 38 362,- Sk (1273,38 Eur) pričom Revúcka medicínsko - humanitná n.o. Revúca (nemocnica v Revúcej) za obdobie prenájmu od mesiaca august 2005 do mesiaca november 2010 uhradila Revúckej rozvojovej a.s. Revúca sumu v celkovej výške 58 575,84 Eur,- v mesiaci november 2005 od spoločnosti Eurolab Lambda a.s. Bratislava prístroj N. S. D. N., výrobné číslo XXX s príslušenstvom v hodnote 263 109,- Sk (8733,62 Eur), kde kúpna cena bola

uhradená do 31.12.2005, pričom dňa 02.01.2006 spoločnosť Revúcka rozvojová a.s. Revúca takto zakúpený diagnostický prístroj prenajala na základe nájomnej zmluvy č. 5/2006 Revúckej medicínsko - humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) za mesačné nájomné vo výške 7244,- Sk (240,45 Eur), pričom Revúcka medicínsko - humanitná n.o. Revúca (nemocnica v Revúcej) za obdobie prenájmu od mesiaca január 2006 do mesiaca december 2009 uhradila Revúckej rozvojovej a.s. Revúca sumu v celkovej výške 9858,66 Eur, čím neposkytnutím sponzorského daru - diagnostických prístrojov, ktoré boli určené Revúckej medicínsko-humanitnej n.o. Revúca (nemocnici v Revúcej) uviedol Revúcku medicínsko-humanitnú n.o. Revúca (nemocnicu v Revúcej) do omylu a spôsobil jej tým priamu majetkovú škodu vo výške 80 074,25 Eur, teda na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu, tým spáchal zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/4/2015 zo dňa 25.02.2015 súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného W.. C. V. zamietol.

8. Okresný súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ako aj výsluchmi svedkov a zistil, že žalobca aj právny predchodca žalovaného, s ktorým boli nájomné zmluvy uzatvorené, boli v čase vzniku záväzkového vzťahu podnikateľmi v zmysle § 2 ods. 2 Zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v platnom znení, keďže žalobca je obchodnou spoločnosťou zapísanou v obchodnom registri a právny predchodca žalovaného bol neziskovou organizáciou oprávnenou podnikáť na základe živnostenského oprávnenia. Záväzkový vzťah medzi stranami sa však neriadi Obchodným zákonníkom, nakoľko sa netýkal ich podnikateľskej činnosti, lebo prístroje neboli prenajaté v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou, ale v súvislosti s poskytovaním všeobecne prospešných služieb. Súd prvej inštancie mal za to, že v danej veci sa majú aplikovať predpisy Občianskeho práva, konkrétne Zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení.

9. Z predložených nájomných zmlúv, zápisníc o rokovaní a z výpovedí vypočutých svedkov mal súd za preukázané, že bol medzi zmluvnými stranami dohodnutý prenájom zdravotníckych prístrojov pre právneho predchodcu žalovaného (nemocnicu), teda že nemocnica nebude kupovať tieto prístroje, ale žalobca, a tieto budú následne prenajaté právnemu predchodcovi žalovaného (nemocnici). Súd zároveň konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nájomné zmluvy, na základe ktorých sa žalobca domáha plnenia boli uzavreté, nájomná zmluva č. 03/2005 písomne a nájomná zmluva č. 06/2006 ústne. Zároveň súd uviedol, že pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu musel ako prejudiciálnu otázku riešiť, či boli nájomné zmluvy č. 03/2005 zo dňa 2.8. 2008 a č. 06/2006 zo dňa 2.1.2006 a ich dodatky uzatvorené platne. Pri posúdení platnosti zmlúv, ako právnych úkonov súd vychádzal z ustanovení §§ 37 až 40 Občianskeho zákonníka. Tiež uviedol, že je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Poukázal na ust. § 135 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého je súd viazaný výrokom rozsudku súdu o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal, preto je v tejto veci viazaný rozsudkom Okresného súdu Revúca, č.k. 7T 59/2012-692 zo dňa 22.10.2014, ktorý je právoplatný. Právny úkon, ktorý je rozhodujúcou časťou skutku, za ktorý bola osoba, ktorá ho urobila, uznaná právoplatným rozsudkom konaní vinnou zo spáchania trestného činu podvodu, je neplatný pre rozpor so zákonom. Ak teda uzavretím nájomnej zmluvy bol spáchaný trestný čin, takýto právny úkon je neplatný pre rozpor so zákonom. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že nie je podstatné, že sa trestného činu nedopustil samotný žalobca, lebo ide o akciovú spoločnosť, ale osoba, ktorá za žalobcu konala pri robení právneho úkonu. Vzhľadom na uvedené mal súd za to, že nájomná zmluva č. 03/2005 je absolútne neplatným právnym úkonom pre rozpor so zákonom podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko uzavretím tejto zmluvy sa dopustil W.. C. V., ktorý zmluvu uzatváral za prenajímateľa (žalobcu) i za nájomcu, trestného činu podvodu, keď zo sponzorského daru, ktorý mal byť použitý pre Revúcku medicínsko-humanitnú, n.o. zakúpil tri prístroje, z ktorých jeden prenajal nájomnou zmluvou č. 03/2005 Revúckej medicínsko-humanitnej n.o., pričom sponzorský finančný dar bol žalobca povinný použiť na obstaranie diagnostických prístrojov pre Revúcku medicínsko-humanitnú n.o. Je tu teda priama súvislosť medzi spáchaním trestného činu a uzavretím nájomnej zmluvy č. 03/2005, keďže jej uzavretie je podstatnou časťou skutku. V súvislosti s uzavretím nájomnej zmluvy č. 03/2005 bol spáchaný trestný čin osobou, ktorá pri uzatváraní konala za obe zmluvné strany, teda ide o neplatný právny úkon a z titulu takéhoto právneho úkonu nemôže byť súdom priznané zmluvnej strane plnenie. Vzhľadom na uvedené považoval okresný súd nájomnú zmluvu č. 03/2005 za absolútne neplatný právny úkon pre rozpor so zákonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka a na základe neplatného právneho úkonu nemožno žalobcovi plnenie priznať, preto súd žalobu na úhradu nájomného z titulu tejto nájomnej zmluvy zamietol.

10. K nájomnej zmluve č. 06/2006 zo dňa 2.1.2006 okresný súd uviedol, že tvrdenia žalovaného, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimáciu na podanie žaloby z dôvodu, že nebolo preukázané jeho vlastnícke právo k prenajatému prístroju, nie sú v danej veci relevantné. Samotná skutočnosť, že prenajíateľ by nebol vlastníkom predmetu nájmu nerobí nájomnou zmluvu neplatnou. Taktiež tvrdenie, že prístroje boli zakúpené za nevýhodných podmienok, nie je v súvislosti s povinnosťou uhrádzať nájomné podstatné, nakoľko okolnosti, za ktorých boli prístroje nadobudnuté, nemajú vplyv na povinnosť nájomcu uhrádzať nájomné. Ku skutočnosti, že v čase uzavretia zmluvy nemal žalobca v predmete podnikania prenájom vecí, ako boli predmetom nájomných zmlúv, súd poukázal na ustanovenie § 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého platnosť právneho úkonu nie je dotknutá tým, že sa určitej osobe zakázalo podnikáť, alebo nemá oprávnenie na podnikanie. Toto ustanovenie sa týka konania podnikateľov všeobecne a nie len konania v obchodnoprávnych vzťahoch. Podľa názoru okresného súdu teda uvedená okolnosť nespôsobuje neplatnosť nájomnej zmluvy pre rozpor so zákonom, ani pre rozpor s dobrými mravmi. Taktiež skutočnosť, že W.. C. V. konal za obe zmluvné strany sama o sebe nespôsobuje neplatnosť zmluvy, bolo by tomu tak len v prípade, ak by takýmto postupom došlo k porušeniu zákona, alebo ak by bolo konanie v rozpore s dobrými mravmi. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že riaditeľ neziskovej organizácie (nemocnice) podpísal za nemocnicu nájomnú zmluvu na prenájom prístroja, ktorý mal slúžiť nemocnici na poskytovanie zdravotnej starostlivosti miesto toho, aby prístroj nadobudla do vlastníctva nezisková organizácia. Z výpovedi svedkov súd zistil, že zdravotnícku techniku kupoval žalobca, nie nezisková organizácia (nemocnica), aby boli prístroje následne prenajaté neziskovej organizácii, pričom takýto postup ohľadne predmetného prístroja, ale i ďalších prístrojov bol zvolený za tým účelom, aby prístroje neboli vo vlastníctve nemocnice, aby nemohli byť prístroje predané v prípadnej exekúcii. Zo zmluvy nevyplýva povinnosť prenajíateľa použiť nájomné na nákup ďalších prístrojov pre nemocnicu, ani použitie nájomného inak v prospech právneho predchodcu žalovaného. Súd mal teda za to, že takýmto spôsobom zabezpečenia prístroja pre Revúcku medicínsko-humanitnú n.o. je v rozpore s dobrými mravmi. Postupom riaditeľa neziskovej organizácie nastala situácia, že sa jednak právny predchodca žalovaného nestal vlastníkom prístroja, za užívanie prístroja mu vznikla povinnosť platiť nájomné, pričom pri nadobudnutí vlastníckeho práva k prístrojom, by bola pozícia neziskovej organizácie lepšia, keďže by sa stala vlastníčkou prístroja a uhradiť by bola povinná len kúpnu cenu, ale v prípade nájmu bola povinná platiť nájomné počas celého trvania nájmu a nájomné spolu tak mohlo prevýšiť i celkovú kúpnu cenu prístroja. Ak by aj došlo k predaju prístroja v exekúcii, boli by znížené celkové dlhy neziskovej organizácie, aj tak by bolo postavenie nemocnice lepšie, ako v prípade nájmu. Súd v tejto súvislosti vzal do úvahy aj to, že W.. V. sa dopustil trestného činu, ako už bolo uvedené, keď prenajímal nemocnici prístroje nadobudnuté zo sponzorského daru, ktoré mali byť poskytnuté právnemu predchodcovi žalovaného, čím spôsobil neziskovej organizácii škodu. Takto contra legem získané finančné prostriedky použil žalobca na nákup prístrojov, ktoré ďalej prenajímal právnemu predchodcovi žalovaného (nemocnici) a takto nadobudol ďalší zisk. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že dobrými mravmi sa v zmysle zaužívanej súdnej praxe rozumie súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania sa, ktoré sa v historickom vývoji osvedčili svojou nemennosťou, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Právny úkon je v rozpore s dobrými mravmi, ak nerešpektuje takéto pravidlá správania sa. Za okolností, ako bolo uvedené, nemôže byť považovaná nájomná zmluva č. 06/2006 za súladnú s dobrými mravmi. Tiež uviedol, že uzavretie nájomnej zmluvy č. 06/2006 W.. V., ako riaditeľom neziskovej organizácie zo spoločnosťou, ktorej bol členom predstavenstva, pričom nájomná zmluva bola predovšetkým prospešná pre žalobcu, bolo i porušením zákazu konkurencie, ktorý upravuje § 27 Zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, podľa ktorého riaditeľ nesmie vo vlastnom mene, ani na vlastný účet uzavrieť obchody, ktoré súvisia s činnosťou neziskovej organizácie a sprostredkovať pre iné osoby obchody neziskovej organizácie. Keďže išlo o uzavretie nájomnej zmluvy riaditeľom neziskovej organizácie so spoločnosťou, ktorej bol členom predstavenstva, pričom nájomná zmluva bola výhodná predovšetkým pre žalobcu, došlo k porušeniu zákazu konkurencie. Vzhľadom na uvedené, považoval okresný súd nájomnú zmluvu č. 06/2006 za absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi, preto súd návrh žalobcu na úhradu nájomného z titulu tejto nájomnej zmluvy zamietol.

11. K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný dlh bol uznaný, okresný súd konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nájomné zmluvy sú absolútne neplatnými, teda by v prípade uznania bola vyvrátená právna domnienka o existencii dlhu, a preto sa súd tvrdeniami žalobcu o uznaní dlhu nezoberal. O trovách konania súd vyslovil, že o nich rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

12. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a nezákonný, nakoľko má za to, že postupom súdu prvej inštancie mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie veci podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p., súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávne právneho posúdenia veci podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Odvolateľ sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že uzatvorené nájomné zmluvy č. 03/2005 a č. 06/2006 sú neplatnými podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to pri nájomnej zmluve č. 03/2005 z dôvodu rozporu so zákonom a pri nájomnej zmluve č. 06/2006 z dôvodu rozporu s dobrými mravmi.

13. K neplatnosti nájomnej zmluvy č. 03/2005 odvolateľ uviedol, že z popisu skutku trestného činu, ktorý mal spáchať W.. C. V. vyplýva, že nie je trestným činom uzavretie tejto nájomnej zmluvy, ale neposkytnutie sponzorského daru. Súd prvej inštancie sa pritom vôbec nezaoberal otázkou, čo je v zmysle popisu skutku uvedeného trestného činu darom, či suma 3.000.000,-Sk, alebo diagnostické prístroje, a ak diagnostické prístroje, tak potom aké, resp. či ten ktorého prenechanie do užívania je predmetom nájomnej zmluvy č. 03/2005, pretože v zmluve o poskytnutí sponzorského daru nie sú tieto prístroje nijako definované, rovnako ani ako doba, v ktorej tieto majú byť obstarané. Nesprávnym je teda záver súdu prvej inštancie, z ktorého tento pri posudzovaní nájomnej zmluvy č. 03/2005, ako neplatnej vychádzal, a to že uzavretím tejto nájomnej zmluvy bol spáchaný trestný čin. V tejto súvislosti poukázal na dovolanie W.. C. V. podané na Najvyšší súd SR a poukázal na to, že vzhľadom na dva predchádzajúce oslobodzujúce rozhodnutia Okresného súdu Revúca v konaní sp.zn. 7T 59/2012 a obsah ich odôvodnení existuje nie zanedbateľná pravdepodobnosť, že jeho dovolaniu bude dovolacím súdom vyhovené a odcudzujúci rozsudok vo veci sp.zn. 7T 59/2012 bude zrušený. Odvolateľ tiež poukázal na to, že súd prvej inštancie automaticky v súlade s § 135 ods. 1 O.s.p. nesprávne stotožňuje obsah tohto ustanovenia so záverom v rozpore právneho úkonu nájomnej zmluvy č. 03/2005 so zákonom. Súd prvej inštancie pritom nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12.11.2014, sp.zn. 41Cob/516/2014, v ktorom odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie o prerušení konania zo dňa 20.8.2014 tak, že uvedené uznesenie zmenil a zároveň vo vzťahu k dôvodom uvádzaným súdom prvej inštancie uviedol, „že v prípade právoplatného odcudzujúceho rozsudku v trestnej veci proti W.. C. V. bude súd v predmetnom občianskoprávnom konaní podľa ustanovenia § 135 ods. 1 O.s.p. rozsudkom viazaný v rozsahu, v akom sú znaky skutkovej podstaty prejednávaneho trestného činu významnými okolnosťami pre rozhodnutie o uplatnenom nároku“. Žalobca tiež nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ v prípade nájomnej zmluvy č. 03/2005 ide o neplatný právny úkon, z titulu takéhoto právneho úkonu nemôže byť súdom priznané zmluvnej strane plnenie. Tento záver je nesprávny, pričom podľa názoru žalobcu mal v tomto momente súd prvej inštancie podriaďiť zistený skutkový stav pod iné hmotnoprávne ustanovenia, a to ustanovenia o bezdôvodnom obohatení. Pokiaľ teda súd dospel k názoru, že hoci sa žalobca domáha nároku plnenia z nájomnej zmluvy, avšak zmluva nebola platne uzavretá, potom zo skutkových tvrdení a vykonaných dôkazov vyplýva, že na strane žalovaného vzniklo v príslušnej výške bezdôvodné obohatenie, lebo prístroje boli právnemu predchodcovi žalovaného odovzdané a boli ním užívané. Uplatnený nárok mal byť potom žalobcovi priznaný z titulu bezdôvodného obohatenia. Toto tvrdenie oprel o rozhodnutie NS ČR, sp.z. 25Cdo 643/2000 zo dňa 23.1.2002, podľa ktorého „ak súd rozhoduje o nároku na peňažné plnenie, ktorý vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť uplatnený nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, než ako je žalobcom navrhované, poprípade ak dovoľujú výsledky vykonaného dokazovania podriaďiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenia, než akého sa žalobca dovoláva, je povinnosťou súdu takto nárok posúdiť, a to bez ohľadu, či je v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia uvedený alebo nie“. Zároveň uviedol, že pokiaľ ide o rozpor právneho úkonu so zákonom, je potrebné uviesť, že rozpor so zákonom nemožno vždy a za každých okolností stotožňovať s protiprávnosťou úkonu, pretože protiprávny úkon je širším pojmom, ako konanie v rozpore so zákonom.

14. Žalobca zároveň nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti nájomnej zmluvy č. 06/2006 pre rozpor s dobrými mravmi. Uvedené konštatovania súdu podľa názoru žalobcu sú sporné a podľa jeho názoru všeobecné hodnotenie ekonomickej výhodnosti spôsobu zabezpečenia

medicínskeho prístroja pre právneho predchodcu žalovaného nie je úlohou súdu a už vôbec nemôže zakladať rozpor s dobrými mravmi. Súdu prvej inštancie pri hodnotení unikajú podstatné skutkové zistenia vyplývajúce najmä z výsluchu svedkov a strán konania, a to, že iný spôsob zabezpečenia prístrojov v rokoch 2005 a 2006 nebol pre právneho predchodcu žalovaného možný. Všetci členovia orgánu právneho predchodcu žalovaného o tomto systéme vedeli a akceptovali ho a napokon aj W. G., terajšia riaditeľka nemocnice, v tom čase ako ekonomická námestníčka nemocnice neurobila žiadny úkon, ktorým by podstatu a ekonomickú opodstatnenosť nájomných vzťahov k prístrojom akokoľvek spochybnila. Svedok W. T., vtedajší predseda Správnej rady právneho predchodcu žalovaného vo výsluchu na pojednávaní dňa 6.6.2014 uviedol, že správna rada bola informovaná o zámeroch uzavrieť nájomné zmluvy na užívanie zdravotníckych prístrojov od spoločnosti Revúcka rozvojová a.s. Tiež uviedol, že vzhľadom na to, že išlo o personálne prepojenie vedenia vedeli všetci o všetkom, každý musel mať informáciu o týchto zámeroch. Túto informáciu správna rada mala, boli tam námestníci, ktorí boli vo výkonnom vedení, takže o tom museli vedieť. Či to bolo schvaľované si na odstup času nepamätal, ale myslí si, že áno. Tiež uviedol, že impulz o potrebe prístroja išiel vždy od výkonných zložiek tak povediac zdola, aby sa tieto prístroje zabezpečili. Tiež uviedol, že podľa neho fungoval tento systém efektívne a nevytvárali sa dlhy. Odvolateľ zároveň poukázal na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 32Odo 174/2005, podľa ktorého sú dobré mravy skôr meradlom etického hodnotenia konkrétnej situácie a jej súladu so všeobecne uznávanými pravidlami slušnosti a poctivého konania. Rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi je potrebné v každom prípade posudzovať individuálne, s prihliadnutím ku konkrétnym okolnostiam konania účastníka v príslušnom období a jeho vtedajšiemu postaveniu. Žalobca tiež uviedol, že súd prvej inštancie vôbec nevzal do úvahy, že žalobca je majoritným zakladateľom právneho predchodcu žalovaného, čo obsah právnych vzťahov medzi týmito subjektmi (vrátane a najmä predmetných nájomných zmlúv) podstatným spôsobom ovplyvňovalo.

15. Odvolateľ tiež poukázal na to, že súd prvej inštancie pri aplikácii ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka nepostupoval konzistentne pri oboch zmluvách, keď v rámci hodnotenia systému nájmov medicínskych prístrojov (pretože účastníci konania sa vždy nevyjadrovali len k jednému nájomnému vzťahu ale k celému systému nájomných vzťahov, kedy všetky medicínske prístroje „novo využívané“ právnym predchodcom žalovaného boli nadobúdané žalobcom a dávané do nájmu právnemu predchodcovi žalovaného; uvedené platí tiež na prístroje nadobudnuté do základného imania žalobcu a vkladov akcionárov, najmä W. C. V.) pričom súd tento systém posúdil ako v rozpore s dobrými mravmi, avšak zmluvu č. 03/2005 v rámci neho uzavretú už za rozpornú s dobrými mravmi neposúdil. Podľa názoru žalobcu je hodnotenie dôkazov vo vzťahu k nájomným zmluvám č. 03/2005 a 06/2006 diskrepančné a nelogické. Pokiaľ navyše súd prvej inštancie túto nelogickosť nijakým spôsobom nevysvetlil, zaťažil napadnuté rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti.

16. Vo vzťahu k zákazu konkurencie vyplývajúcej z napadnutého rozsudku žalobca uviedol, že vo vzťahu k „prospešnosti“, resp. „výhodnosti“ zmluvy predovšetkým pre žalobcu, súd prvej inštancie nevykonal žiadne dokazovanie a ani svoj záver o tejto „prospešnosti“ resp. „výhodnosti“ nijako nezodôvodnil v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Tiež poukázal na vnútorný rozpor odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, keď na jednej strane súd konštatoval, že „záväzkový vzťah medzi účastníkmi sa ale neradi Obchodným zákonníkom, nakoľko sa netýkal ich podnikateľskej činnosti, prístroje neboli prenajaté v súvislosti s ich podnikateľskou činnosťou, ale v súvislosti s poskytovaním všeobecne prospešných služieb“ a vo vzťahu k odôvodneniu svojho záveru o porušení zákazu konkurencie zo strany W. V. súd uviedol úplný opak, a to že „uzavretie nájomnej zmluvy č. 06/2006 W. V..... bolo i porušením zákazu konkurencie, ktorý upravuje § 27 Zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby, podľa ktorého riaditeľ nesmie vo vlastnom mene, ani na vlastný účet uzavierať obchody, ktoré súvisia s činnosťou neziskovej organizácie a sprostredkovať pre iné osoby obchody neziskovej organizácie“.

17. Odvolateľ tiež poukázal na ustanovenie § 118 ods. 2 O.s.p., zmyslom ktorého je uplatňovať zásadu hospodárnosti, pričom toto ustanovenie má za účel aj vyhnúť sa tzv. prekvapivým súdnym rozhodnutiam. Súd prvej inštancie na poslednom pojednávaní vo veci v zmysle ustanovenia § 118 O.s.p. zhrnul, ktoré právne významné skutkové tvrdenia strán je možné považovať za zhodné, a ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné. Žiadne zo sporných skutkových tvrdení strán konania, z ktorých následne súd urobil uvedené skutkové zistenia, však súd stranám konania neuviedol a následne vydal pre žalobcu prekvapivé rozhodnutie vo veci samej. Taktiež odvolateľ namietol, že napadnuté rozhodnutie má nedostatky odôvodnenia, nakoľko súd prvej inštancie sa dôsledne neriadil pri vydaní napadnutého

rozhodnutia ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. V konaní teda bolo porušené základné právo žalobcu na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko napadnutý rozsudok nemá dostatočné a objektívne odôvodnenie, ktoré je esenciálnou náležitosťou každého súdneho rozhodnutia. Podľa názoru odvolateľa je rozsudok arbitrárny, resp. zjavne nedôvodný.

18. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

19. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správne potvrdil.

20. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca žalobou podanou dňa 13.6.2013 si uplatnil proti žalovanému právo na zaplatenie 15.778,-Eur s príslušenstvom titulom zaplatenia nájomného, ktoré v žalobe špecifikovanými faktúrami žalobca fakturoval právnemu predchodcovi žalovaného. Súd prvej inštancie dňa 2.8.2013 vydal platobný rozkaz č.k. 6Rob 21/2013-51, proti ktorému žalovaný podal odôvodnený odpor. V priebehu konania žalobca zobral žalobu na pojednávanie dňa 29.9.2015 čiastočne v sume 514,32 Eur s príslušenstvom späť, a to za nájomné za prenájom endoskopickej veže G. za jún 2010, ktoré bolo fakturované faktúrou FL10/030. Z dôvodu, že právny zástupca žalovaného na pojednávaní dal súhlas s čiastočným späťvzatím žaloby, súd vyhlásil na pojednávaní uznesenie, ktorým konanie v časti o zaplatenie sumy 514,32 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne od 22.6.2010 do zaplatenia zastavil. Následne o čiastočnom zastavení konania vydal uznesenie č.k. 8Cb 9/2013-389 zo dňa 29.9.2015. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu je nedôvodný s poukazom na absolútnu neplatnosť uzatvorených nájomných zmlúv, a preto žalobu zamietol.

21. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

22. Podľa § 663 Občianskeho zákonníka, nájomnou zmluvou prenajímateľ prenecháva za odplatu nájomcovi vec, aby ju dočasne (v dojednanej dobe) užíval alebo z nej bral aj úžitky.

23. Podľa § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nájomca je povinný platiť nájomné podľa zmluvy, inak nájomné obvyklé v čase uzavretia zmluvy s prihliadnutím na hodnotu prenajatej veci a spôsob jej užívania.

24. Podľa § 193 CSP, súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

25. Podľa § 135 ods. 1 O.s.p. platného a účinného do 30.6.2016 súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná [§ 109 ods. 1 písm. b)]. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihniteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; 14) súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní.

26. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa ustanovenia § 191 ods. 1 CSP

(predtým § 132 O.s.p.) a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Súd prvej inštancie neporušil právo strán konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (Nález Ústavného súdu SR sp.zn. 3.ÚS 36/2010).

27. Odvolací súd nad rámec uvedeného súdom prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom žalobcu uvádza, že právny predchodca žalovaného bol neziskovou organizáciou zriadenou v súlade so Zákonom č.213/1997 Z.z. v platnom znení. Nezisková organizácia sa zriaďuje za účelom poskytovania všeobecne prospešných služieb, na ktoré bola založená. V tomto prípade je nesporné, že právny predchodca žalovaného bol zriadený za účelom poskytovania zdravotnej starostlivosti. Je pravdou, že nezisková organizácia môže podnikáť, ale iba za podmienky, že touto činnosťou sa dosiahne účelne využitie jej majetku a nebude ohrozená kvalita, rozsah a dostupnosť služieb, pre ktoré bola založená. Je nutné zdôrazniť, že zisk neziskovej organizácie sa nesmie použiť v prospech zakladateľov, členov orgánov, ani jej zamestnancov, ale musí byť použitý v celom rozsahu na zabezpečenie všeobecne prospešných služieb. Nezisková organizácia sa zároveň nemôže zúčastňovať na podnikaní iných osôb. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku správne konštatoval, že prenajaté prístroje neslúžili pre podnikateľskú činnosť právneho predchodcu žalovaného, ale slúžili na vykonávanie činnosti, pre ktorú bola nezisková organizácia založená. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne posúdil, že na daný právny vzťah je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

28. Zároveň odvolací súd uvádza, že predpokladom platnosti právneho úkonu je to, že spĺňa všetky náležitosti, ktoré stanovujú normy hmotného práva, v opačnom prípade ide o neplatný právny úkon. O absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka ide vtedy, keď ide o právne úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporujú zákonu alebo zákon obchádzajú alebo sa priečia dobrým mravom. Podľa ustálenej súdnej praxe zmluva, ktorá je v rozpore so zákonom, nemá zamýšľané následky aj napriek tomu, ak ju zmluvné strany uzavreli v dobrej viere a bez ohľadu na to, ktorá zmluvná strana neplatnosť zapríčinila. Na základe uvedeného odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ W.. C. V., ako bývalý riaditeľ právneho predchodcu žalovaného a zároveň štatutárny zástupca žalobcu bol odsúdený za zločin podvodu v súvislosti s uzatvorenou nájomnou zmluvou č. 03/2005, tak úkon urobený v súvislosti so spáchaním trestného činu nemôže požívať právnu ochranu a je v rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne vyhodnotil zmluvu č. 03/2005 ako absolútne neplatnú, lebo svojím obsahom a účelom odporuje zákonu. K námietke žalobcu, že k spáchaniu trestného činu malo dôjsť neposkytnutím sponzorského daru a nie uzatvorením nájomnej zmluvy, odvolací súd uvádza, že pokiaľ by sponzorský dar bol použitý na obstaranie diagnostických prístrojov pre právneho predchodcu žalovaného, ktorý sa mal stať vlastníkom diagnostických prístrojov, čo podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne zo zmluvy o poskytnutí finančného daru zo dňa 25.5.2005, z článku II, ako aj z nájomnej zmluvy zo dňa 25.5.2005, z článku VI ods. 2 vyplýva, že potom by nebolo možné zo strany žalobcu prenajať právnenému predchodcovi žalovaného tieto diagnostické prístroje. Z tohto dôvodu neposkytnutie sponzorského daru vo výške 3.000.000,-Sk právnenému predchodcovi žalovaného podľa dohodnutého spôsobu malo za následok uzatvorenie absolútne neplatnej nájomnej zmluvy, teda nemohlo dôjsť ani k bezdôvodnému obohateniu tak, ako tvrdil žalobca v odvolaní.

29. K námietke odvolateľa, že súd prvej inštancie na poslednom pojednávaní podľa ustanovenia § 118 O.s.p. neuviedol stranám konania skutkové zistenia, teda vydal pre žalobcu prekvapivé rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s názorom odvolateľa, nakoľko súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 14.9.2015 (č.l. 380) jednoznačne vyslovil predbežný právny názor, z ktorého vyplýva, že sponzorský dar sa má použiť na nákup diagnostických prístrojov, ktoré by mali byť obstarané (prevedené do vlastníctva) žalovaného. Na základe takto vysloveného právneho názoru žalobca musel vedieť, akým myšlienkovým postupom sa konajúci sudca riadi, a preto nemožno hovoriť o nepredvídateľnosti vyhláseného rozhodnutia.

30. V súvislosti s nájomnou zmluvou č. 06/2005, ktorú posúdil súd prvej inštancie za absolútne neplatnú z dôvodu, že je v rozpore s dobrými mravmi, ako aj so zákonom, odvolací súd uvádza, že z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie vyplynulo, že kúpna cena prístroja, ktorý bol prenajatý na základe nájomnej zmluvy č. 03/2005 bola v sume 81.418,98 Eur, čo nezodpovedá sume daru vo výške 3.000.000,-Sk, lebo ide o sumu nižšiu. Z uvedeného je zrejmé, že zo sponzorského daru musel byť zakúpený aj ďalší prístroj, ktorý bol právnenému predchodcovi žalovaného tiež prenajatý inou

nájomnou zmluvou. V tejto súvislosti bolo nutné zobrať do úvahy, že W.. V. bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, keď prenajímal nemocnici prístroje nadobudnuté zo sponzorského daru, ktoré mali byť poskytnuté právnomu predchodcovi žalovaného, avšak on zo sponzorského daru nadobudnuté prístroje právnomu predchodcovi žalovaného prenajímal, čím žalobcovi z nájmu zabezpečil finančné prostriedky, ktoré boli použité na nákup ďalších prístrojov, ktoré následne ďalej boli prenajímané právnomu predchodcovi žalovaného. Z tohto pohľadu takéto konanie W.. V. založené na konaní v rozpore so zákonom, nemôže požívať právnu ochranu a je v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto dôvodu sa odvolací súd plne stotožnil s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadne absolútnej neplatnosti uzatvorenej nájomnej zmluvy č. 06/2006 z dôvodu, že bola uzatvorená v rozpore s dobrými mravmi.

31. Odvolací súd zároveň dopĺňa, že sa stotožňuje aj s právnou argumentáciou súdu prvej inštancie ohľadne skutočnosti, že došlo k porušeniu zákazu konkurencie, ktorý je upravený v § 27 Zákona č. 213/1997 Z.z. o neziskových organizáciách v platnom znení, z ktorého vyplýva, že riaditeľ, v tomto prípade W.. V. nesmel vo vlastnom mene, ani na vlastný účet uzavierať obchody, ktoré súvisia s činnosťou neziskovej organizácie a sprostredkovať pre iné osoby obchody neziskovej organizácie. Zo spisu je preukázané, že uzatváraním nájomných zmlúv zo strany W.. V., ako riaditeľa právneho predchodcu žalovaného v pozícii nájomcu a zároveň W.. V., ako štatutárneho zástupcu žalobcu, dochádzalo účelovo k uzatváraniu nájomných zmlúv na prenájom prístrojov, čím žalobca z nájmov produkovoval zisk, čo je tiež podľa názoru odvolacieho súdu v rozpore s citovaným zákonným ustanovením. Zároveň samotný W.. V. uviedol, že spôsob kúpy diagnostických prístrojov a následne ich prenájatie vymyslel on, aby sa predišlo prípadnej exekúcii prístrojov, čím vlastne sám potvrdil úmysel, ktorý možno kvalifikovať ako konanie, ktorým chcel obísť zákon.

32. Súd prvej inštancie sa teda správne v odôvodnení rozhodnutia zameril na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - súd prvej inštancie nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Súd prvej inštancie podrobne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok žalobcu nie je dôvodný.

33. Odvolací súd na základe vyššie uvedeného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

34. Odvolací súd aplikoval v konaní princíp okamžitej aplikability procesno-právnych noriem, teda novú procesnú úpravu použil aj na toto konanie, aj keď začalo pred dňom účinnosti CSP, t.j. pred 1.7.2016, a to v súlade s § 470 CSP.

35. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, v nadväznosti na ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ustanovenia §262 ods. 2 CSP.

36. Rozhodnutie bolo jednohlasne schválené členmi senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)